

[Knud Kristensen.]

i Tinget, da han holdt sin Tale, og Fortrykket er, saa vidt jeg har set, endnu ikke fremkommet —, og fremhævede Hr. Christmas Møllers store Indsats og store samlende Evner. Maa jeg dertil sige, at jeg synes ikke, det er noget at behøje mig, at jeg har splittet den borgerlige Front i Modsætning til Christmas Møller, som jo dog notorisk har stødt hele sit Parti, bortset fra det ærede Medlem Hr. Hvidberg, fra sig. Selvfølgelig kunde vi have undgaaet Valget og undgaaet denne Strid og kunde maaske endnu have siddet paa Taburetterne, hvis vi vilde være gaaet ind paa de Betingelser, som blev stillet: acceptere eller i hvert Fald underkaste os Christmas Møllers og „Politiken“s Standpunkt i denne Sag, men den Pris ønskede vi ikke at betale, og jeg har Indtryk af, at de Konservative heller ikke ønskede at betale den, og det forstaar jeg meget vel, for en Umyndiggørelse af en Regering, hvis Vilje ikke blot til at handle, men ogsaa til at tale, sidder i Oppositionens Lomme, er der ikke meget ved; den vilde ikke have megen Magt og Indflydelse, det skulde Tiden nok have vist.

Den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen vilde give det Udseende af, af jeg skulde have udtalt mig imod kvindelige Ministre. Dette er helt urigtigt. Det, jeg har peget paa, er, at gaar man til foruden Fagministre at ansætte Ministre som Raadgivere med Hensyn til de forskellige Interesser, der er underlagt en Fagminister, er der næsten ingen Grænser for, hvor mange Ministre der vil blive Brug for. Dette vilde gælde i lige saa høj Grad, hvis det var en kvindelig Fagminister, der skulde have en mandlig Raadgiver, som naar det er omvendt. Det er det, jeg har talt imod. Hvis det skal være nødvendigt at have en Raadgiver for en Fagminister, naar det er en kvindelig Fagminister en mandlig Raadgiver, og naar det er en mandlig en kvindelig, som kan tage sig af alle de Spørgsmaal, man ikke selv er fuldstændig inde i, er der, som sagt, ingen Grænser for, hvor mange Ministerposter der kan blive Brug for.

Den højtærede Statsminister vilde hævde, at Socialdemokratiets overdrevne Kritik af Venstregeringens Forsyningspolitik ikke har vanskeliggjort Samarbejdet om Genopbygningen. Ikke desto mindre er det nu alligevel efter min Opfattelse Tilfældet. Den højtærede Statsminister paastod, at de ikke havde opfordret til Uro, til Demonstrationer, ulovlige Strejker og lignende, tværtimod. Men det var heller ikke det,

jeg foreholdt dem, derimod dette, at de ved deres voldsomme summariske Kritik modvirkede Arbejdernes Forstaaelse af, at der maatte Indskrænkninger og Afsavn til med Hensyn til Forsyningerne, saaledes at Arbejderne Gang paa Gang krævede større og rigeligere Forsyninger baade paa det ene og det andet Omraade og af den ene og den anden Vareart. Hvis det ikke blev imødekømt, saa vilde det hemme baade Arbejdernes Lyst og deres Evne til at producere og derigennem modvirke Genopbygningen, hvori baade Produktionen og Forbrugsindskrænkningen er et Led.

Statsministeren vilde ikke nægte, at der var Tider, hvor Arbejds- og Socialministeriet kunde slaas sammen, og hvor een Mand kunde overkomme begge Dele, men hvis det er Tilfældet, saa er det mig uforstaaeligt, at det ikke netop skulde være i en Tid som denne, hvor der er saa lidt Arbejdsløshed — det var i hvert Fald Tilfældet i den Tid, vi sad som Regering —, som der nogen Sinde har været i næsten en Menneskealder. Hvis ikke det skulde være et Tidspunkt, hvor en enkelt Mand kunde bestride dette Arbejde, synes jeg ikke, der er gode Udsigter til, at det nogen Sinde kan ske, og jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister: Hvad er det saa for Forhold, der skal indtræffe, for at det kan ske? Det har vel ikke noget at gøre med Funktionærloven eller Ferieloven, der næppe sæsonmæssigt giver et meget stort Arbejde og til andre Tider meget mindre. Det er formentlig Beskæftigelsesspørgsmaalet, Arbejdsanvisningsspørgsmaalet, og Arbejdet hermed er da utvivlsomt meget lettere og meget mindre, naar de enkelte selv er i Stand til at finde Arbejde, end naar det skal ske gennem Arbejdsministeriets Indsats, og derfor synes jeg, at naar den højtærede Statsminister selv indrømmer, at der kan være Tider o. s. v., saa er der meget stor Sandsynlighed for, at Tidspunktet dertil maa være inde nu.

Hverken den højtærede Statsminister eller den højtærede Udenrigsminister var aabenbart helt uberørte af den Tale, jeg holdt her i Tinget den 4. December dette Aar. Jeg vil først gøre opmærksom paa, at jeg ikke, efter at det nye Ministerium var dannet, og efter at Udenrigsministeren var gaaet ind i dette Ministerium, havde udtalt mig offentligt eller havde ønsket at udtale mig offentligt om dette Forhold. Min offentlige Udtalelse var foranlediget af de offentlige Udtalelser, som den højtærede Udenrigsminister fremsatte, og var et Svar paa de Bemærkninger, som han havde fremsat til Bladet „Social-Demokraten“, altsaa et Svar